

Arrest

nr. 296 804 van 9 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. LECLERE
Rue de Behogne 78
5580 ROCHEFORT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. LECLERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 28 februari 2004.

1.2. Verzoeker dient op 20 oktober 2020, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: NMBV) een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 30 maart 2022 gehoord bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van zijn vertrouwenspersoon.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 9 juni 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Mashwani Sanaullah, verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 18 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Mano Naw, een dorp gelegen in het district Bar Kunar van de Afghaanse provincie Kunar, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. In Afghanistan bent u nooit naar school geweest. U hielp uw familie met huishoudelijke taken in en rond het huis. U heeft een oudere broer die overleden is tijdens de uitoefening van zijn job voor het Afghaanse nationale leger in Helmand provincie. Verder heeft u nog drie zussen die allemaal gehuwd zijn en in Kunar provincie wonen. Daarnaast heeft u nog twee jongere broers die bij uw ouders in het dorp wonen.

Uw problemen begonnen kort voor uw vertrek uit Afghanistan. U werd onderweg, langs de hoofdweg, tegengehouden door de taliban toen u van uw zus haar huis richting uw huis ging. De taliban vroegen wie u was en wie u kende in dat gebied. U gaf de naam van uw vader en de naam van uw schoonbroer aan de taliban. Vervolgens sloegen de taliban u en ze zeiden dat u niet opnieuw via deze weg mocht komen. Daarna ging u verder richting uw huis. Kort erna, op het moment dat u nog onderweg was naar huis, vond er een gevecht plaats tussen de taliban en de Afghaanse grenspolitie. Dit gevecht vond plaats in het gebied waar u vandaan kwam. Langs beide kanten vielen slachtoffers. Twee dagen later gingen de taliban naar het huis van uw zus. Daar spraken ze tegen uw schoonbroer en ze vroegen waar u was. Ze zeiden ook tegen hem dat u informatie doorgegeven had over de taliban aan de Afghaanse grenspolitie. Verder zeiden ze ook dat uw broer een verrader was die werkte met de ongelovigen en vocht tegen de taliban. Uw schoonbroer zei tegen de taliban dat u er niet was omdat u daar niet leefde. Nadat de taliban weg waren belde uw schoonbroer naar uw vader om te zeggen dat de taliban op zoek waren naar u. Uw vader kreeg het advies om u te verstoppen anders zouden de taliban u doden. U werd na het telefoontje naar het huis van uw oom langs vaderszijde gestuurd. Drie dagen later, na het bezoek van de taliban bij uw zus haar thuis, kwamen de taliban langs bij u thuis. De taliban sloegen uw vader en vroegen waar u was. Ze zeiden dat u informatie had gegeven aan de overheid over hen. Uw vader zei tegen hen dat u niet thuis was en al sinds enkele dagen verdwenen was. Ze zeiden tegen uw vader dat hij u naar hen moest brengen. Toen uw vader geslagen werd kwam uw moeder ook tussen en de taliban sloegen op haar hoofd. Daardoor heeft uw moeder een mentaal probleem gekregen. Daarna gingen de taliban weg en uw beide ouders waren aan het huilen en ze zeiden dat de taliban u zouden doden als ze u vonden. Enkele uren later begon u aan uw reis om Afghanistan te verlaten.

U verliet Afghanistan rond de zomer van 2019. U deed er anderhalf jaar over om naar België te komen waar u op 7 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban omdat de taliban u verdenken informatie doorgegeven te hebben aan de overheid. Daarnaast vreest u ook gedood te worden door de taliban omdat uw broer werkte voor het Afghaanse nationale leger.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer tijdens het persoonlijk onderhoud: een kopie van uw vader zijn taskara, een kopie van uw moeder haar taskara, twee originele certificaten van uw broer zijn werk, een originele ID-kaart van uw broer zijn werk, foto's van uw broer in legeruniform, een familiefoto, de enveloppe waarmee u de documenten toegestuurd kreeg en de opmerkingen afgegeven door uw vertrouwenspersoon. Op 19 april 2022 maakte uw advocaat uw opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud over aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat hoewel u op het ogenblik van uw asielaanvraag minderjarig was en u op 9 november 2020 een voogd kreeg toegewezen door de dienst Voogdij, deze voogdij op 28 februari 2022 van rechtswege beëindigd aangezien u op die dag meerderjarig werd. Het CGVS is dan ook van oordeel dat er sindsdien in uw hoofde geen bijzondere procedurele noden verbonden aan de hoedanigheid van niet-begeleide minderjarige meer kunnen worden aangenomen.

Bijgevolg werden aan u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat ze u aanzien als een spion van de overheid. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo mag het eerst en vooral ten stelligste verbazen dat u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming en uw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in oktober 2020, geen enkel gewag maakte van de problemen die u later, in maart 2021 bij DVZ, en in maart 2022 bij het CGVS uit de doeken deed. Als motief gaf u toen aan dat uw broer gedood werd door de taliban tijdens zijn verlof omdat hij actief was voor het nationale leger. Daarna probeerden de taliban u te rekruteren maar omdat u hen niet wilde vervoegen verliet u het land (Administratief dossier - Fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling). Later, bij DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud, verklaarde u merkwaardig genoeg iets compleet anders. Zo gaf u te verstaan dat uw broer om het leven kwam tijdens de uitoefening van zijn job voor het nationale leger in Helmand provincie. Uzelf kreeg zes maanden na de dood van uw broer ook problemen met de taliban. Ze hielden u tegen toen u van uw zus haar huis onderweg was naar het uwe. Ze vroegen wie u was en u gaf hen de naam van uw schoonbroer en van uw vader. Vervolgens sloegen de taliban u en ze zeiden dat u daar niet meer mocht komen. Toen u nog onderweg was naar huis vond er een gevecht plaats tussen de Afghaanse grenspolitie en de taliban. Dit vond plaats op de plek waar u tegengehouden was. Bij het gevecht vielen langs beide kanten slachtoffers. Daarna waren de taliban op zoek naar u omdat ze u ervan verdachten een spion te zijn (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5; CGVS, p. 12-13). Dat het allesbehalve steek houdt dat uw asielmotieven zo wijzigen doorheen de asielprocedure kan niet ontkend worden en doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw aanvraag. U werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid maar verklaarde nooit gezegd te hebben dat de taliban u wilden rekruteren en dat ze uw broer gedood hadden toen hij tijdens zijn verlof naar huis was gekomen. U gaf aan dat de vertaler misschien fout was op dat moment (CGVS, p. 17). Het spreekt echter echter voor zich dat uw uitleg niet bij machte is om voorgaande bevinding om te buigen. Het verschil tussen uw initiële en latere verklaringen zijn zodanig verschillend dat dit zeker en vast niet te wijten kan zijn aan een fout van de vertaler. Het Commissariaatgeneraal is van oordeel dat het voorgaande een streep trekt door de geloofwaardigheid van uw vluchtaanvraag. Dat u twee compleet verschillende verhalen weergeeft tijdens uw asielprocedure kan niet serieus genomen worden.

Los van het voorgaande zijn er nog verscheidene factoren die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw aanvraag. Zo zijn uw verklaringen omtrent het gedrag dat de taliban stelden weinig aannemelijk. U verklaarde dat de taliban u tegenhielden aan een droge rivierbedding langs de hoofdweg toen u van uw zus haar huis kwam. De taliban waren op dat moment bezig met het zetten van een hinderlaag voor de Afghaanse grenspolitie. Ze vroegen, toen u daar passeerde, wie u was en hoe u het gebied kende (CGVS, p. 11, 14). Toen u nog onderweg was naar huis begon het gevecht tussen de taliban en de grenspolitie. Twee dagen later gingen de taliban naar het huis van uw schoonbroer omdat ze u zochten. Ze zeiden dat u informatie gegeven had aan de Afghaanse grenspolitie (CGVS, p. 15). Vooreerst dient hierbij opgemerkt te worden dat het zeer onlogisch is dat de taliban u verdachten van informatie doorgegeven te hebben aan de grenspolitie. Zo blijkt uit uw verklaringen dat de taliban daar open en bloot zaten naast de hoofdweg in een droge rivierbedding (CGVS, p. 14). Eender wie de hoofdweg passeerde kon de taliban dus makkelijk zien. Dat u daar de enige geweest zou zijn die er passeerde in de tijd dat de taliban daar zaten is weinig aannemelijk. Zelfs wanneer u daar de enige passant was blijft het onduidelijk waarom de taliban u zouden verdenken. Zo was u slechts een vijftiental jaar oud (CGVS, p. 14). De taliban dienen trouwens ook beseft te hebben dat het bijna onmogelijk is dat u de Afghaanse grenspolitie ingelicht zou hebben aangezien de aanval zeer kort na uw vertrek plaatsvond. Zo verklaarde u nog niet thuis te zijn toen de taliban aangevallen werden. De afstand tussen uw zus haar huis en uw huis bedroeg nochtans maar één uur en twintig minuten te voet (CGVS, p. 14, 15). Dat u de overheid dus ingelicht zou hebben en dat de overheid in zo een korte tijd een aanval voorbereid hadden en zich naar de plek begaven om de aanval uit te voeren is weinig aannemelijk. De taliban zijn hoogstwaarschijnlijk ook niet zo naïef om te denken dat dit mogelijk was.

Verder is het volstrekt onduidelijk waarom de taliban zo weinig moeite ondernamen om u te vatten. Dit is nochtans strijdig met het feit dat ze u ervan verdachten informatie doorgegeven te hebben aan de

autoriteiten. Zo kwamen de taliban pas twee dagen nadat ze verzeild geraakt waren in het gevecht met de overheidstroepen langs bij uw schoonbroer om u te zoeken. Ze zeiden tegen uw zus haar familie dat ze u zochten omdat ze u ervan verdachten informatie doorgegeven te hebben aan de overheid. Op dat moment kregen de taliban te horen dat u er niet was en daar niet leefde waarna ze weggingen (CGVS, p. 13, 15). Dat de taliban toen niet vroegen aan uw zus haar familie waar u woonde is heel erg onlogisch en komt weinig doorleefd over. Maar liefst drie dagen later, nadat de taliban langs gekomen waren bij uw zus haar thuis, kwamen ze langs bij u thuis. Op dat moment was u reeds ingelicht door uw schoonbroer waardoor u al ondergedoken zat bij uw oom langs vaderszijde. De taliban doorzochten uw huis en sloegen uw vader. Ze vroegen naar u maar uw vader gaf aan dat u verdwenen was (CGVS, p. 13, 14, 16). Twee maanden geleden - voor het persoonlijk onderhoud - dus rond eind januari, kwamen de taliban opnieuw langs bij u thuis. Ze vroegen naar uw locatie. Uw vader zei tegen hen dat u nog steeds verdwenen bent sinds de eerste keer dat ze gekomen waren. Daarnaast zei uw vader ook tegen hen dat ze u mogen doden en doen wat ze willen wanneer ze u vinden (CGVS, p. 16). Dat de taliban u in het begin zoveel tijd gaven om weg te komen is weinig aannemelijk. Er kan immers verwacht worden dat de taliban u zo snel mogelijk zouden opsporen zodat u niet de nodige tijd kreeg om uw vertrek uit Afghanistan geregeld te krijgen. Dat de taliban het niet nodig vonden om u snel te vinden is an sich al abnormaal. Dat ze het daarnaast ook niet nodig vonden om u te komen zoeken bij familie in het dorp doet vermoeden dat ze niet erg geïnteresseerd waren in het vinden van u. Temeer bleek dat u slechts één paternale oom had in het dorp waardoor het logisch geweest zou zijn mochten de taliban daar ook eens gepasseerd zijn, in casu quod non (CGVS, p. 10). Het houdt tevens weinig steek dat de taliban dan plots besloten om, ongeveer, twee en een halfjaar later nog eens opnieuw langs te komen (CGVS, p. 11). Dat de taliban slechts driemaal een poging ondernamen om u te vinden en daar telkens een aanzienlijke hoeveelheid tijd tussen lieten is weinig geloofwaardig. Deze en voorgaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.

U verklaarde daarnaast ook, bij DVZ, dat de taliban op de derde dag langskwamen bij u thuis nadat het gevecht plaatsgevonden had (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bleek echter dat de taliban pas vijf dagen na het gevecht langskwamen bij u thuis (CGVS, p. 13, 14, 15, 16). Het is onlogisch dat u er niet in slaagt om over zo een korte tijdsperiode consistent te zijn over het aantal dagen dat er tussen de bezoeken van de taliban zat. Temeer u ook ondergedoken zat bij uw paternale oom waardoor u zeker geweten moet hebben of het maar één dag was, volgens uw verklaringen bij DVZ, ofwel drie dagen, volgens uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 16). Er mag nochtans verwacht worden dat iemand over dergelijke ingrijpende gebeurtenissen consistente verklaringen aflegt, in casu quod non. Daarnaast werden de door u gedane verklaringen bij DVZ aan u voorgelezen in het Pashtou waarna u bevestigd hebt dat de verklaringen juist waren en met de werkelijkheid overeenstemden (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Voorgaande vaststellingen tonen nogmaals aan dat u geen klare wijn schenkt wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uw bewering dat ze uw jongere broer zullen doden als ze u niet vinden weet eveneens niet te overtuigen (CGVS, p. 17). Zo vinden de taliban u zogezegd al meer dan twee jaar en een half niet en nog steeds zijn er geen represailles uitgevoerd tegen uw familie. De taliban zijn hoogstwaarschijnlijk niet zo naïef om te denken dat u daar, na al die tijd, plots weer zal zitten in uw huis. Mochten de taliban represailles nemen tegen familieleden dan zou dit, mocht uw bewering hieromtrent geloofwaardig zijn, al lang gebeurd zijn na de overname van Afghanistan door de taliban. Deze bevinding brengt de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan het wankelen.

Over wanneer u vertrokken zou zijn uit Afghanistan legt u ook tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u aan het einde van het persoonlijk onderhoud dat u er ongeveer anderhalf jaar over gereisd hebt om in België te geraken (CGVS, p. 17). Aangezien u op 20 oktober 2020 een VIB indiende moet dit rond april 2019 geweest zijn. U verklaarde merkwaardig genoeg tijdens het persoonlijk onderhoud dat het bijna het herfstseizoen was toen u vertrok (CGVS, p. 11). Aangezien het bijna herfst was dient het nog zomer geweest zijn. Dit houdt echter geen steek aangezien u volgens uw verklaringen op het eind van het persoonlijk onderhoud vertrokken was in de lente. Ook bij DVZ sloeg u er klaarblijkelijk niet in om consistent te zijn over uw vertrekdatum uit Afghanistan. Zo liet u bij aanvang van uw asielprocedure, als minderjarige, noteren dat u ongeveer één jaar eerder vertrokken was uit Afghanistan (Administratief dossier - Fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling). Dit zou betekenen dat u rond oktober 2019 vertrokken bent, dus in het herfstseizoen. Het mag vreemd heten dat u niet bij machte bent om op consistente wijze te duiden wanneer de feiten plaatsvonden. Het raakt kant noch wal dat u uw vertrek in drie verschillende seizoenen situeert. Er kan nochtans verwacht worden dat u belangrijke gebeurtenissen nauwkeurig in de tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot uw vlucht, vermits

kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan hebben.

U bent er daarenboven ook niet in geslaagd om het CGVS te overtuigen van het feit dat u vervolging zou moeten vrezen omwille van het werk dat uw broer deed. Zo verklaarde u dat uw broer werkte met de Amerikanen voor de NATO. De taliban wisten dit en zeiden tegen uw vader dat uw broer zo snel mogelijk moest stoppen met zijn werk omdat ze hem anders gingen doden. Toen uw vader dit nieuws vernam vroeg hij aan uw broer om te stoppen. Uw broer stopte daarom met werken voor de NATO en kwam naar huis. Hij bleef één week thuis en besloot toen om in het geheim het leger te vervoegen omdat hij het moe was om thuis te zitten. Na één jaar kwam uw broer om het leven tijdens zijn job voor het leger in Helmand provincie, iets waarover u ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebt (zie supra). U werd zes maanden na zijn dood benaderd door de taliban (CGVS, p. 12, 13). Vooreerst dient hierbij aangestipt te worden dat het de nodige logica ontbeert dat uw broer zou stoppen met werken, als schoonmaker in de luchthaven van Jalalabad (CGVS, p. 4), voor de NATO omdat de taliban dit vroegen. Zo houdt het geen steek dat uw broer vrijwillig besloot om te stoppen maar na één week al besloot om te vertrekken naar het Afghaanse leger. Dit is namelijk iets waarvan uw broer geweten dient te hebben dat de taliban het ook niet zouden goedkeuren. Integendeel zelfs, door deze keuze te maken nam uw broer actief deel in de strijd tegen de taliban.

Verder merkte het CGVS ook op dat uw verklaringen aangaande de periode waarin u beweert dat uw broer actief was voor de NATO en het nationale leger niet passen binnen de door u geschetste tijdsperiode. Zo verklaart u dat uw broer twee en een half of drie jaar gewerkt heeft voor de NATO (CGVS, p. 4). Afgaand op de door u neergelegde werkbadge blijkt dat hij de NATO vervoegde in juli 2013. De vervaldatum van de badge is april 2017 waardoor ervan uitgegaan kan worden dat dit de datum was waarop hij stopte met zijn werk voor hen (Administratief dossier – Groene map, stuk 4). Aangezien hij toen slechts één week thuis bleef en een jaar in het leger zat vooraleer hij stierf dient uw broer dus gestorven te zijn rond april 2018. Dat u, na zijn dood, een zestal maand later benaderd werd door de taliban kan dan ook onmogelijk kloppen aangezien u duidelijk te verstaan gaf vertrokken te zijn uit Afghanistan in 2019, vijf dagen nadat de taliban u de eerste keer benaderd hadden (CGVS, p. 11, 12, 14). Deze en voorgaande bevinding doen weerom vermoeden dat u niet eerlijk bent in uw verklaringen.

Dat u, gelet op het voorgaande, vervolging zou moeten vrezen omwille van het werk dat uw broer deed is niet aannemelijk (CGVS, p. 14). Bijkomend is het ook volstrekt onduidelijk waarom de taliban u pas zes maanden na de dood van uw broer (wat niet kan kloppen) zouden confronteren indien hetgeen uw broer deed ook rechtstreekse gevolgen had voor u. Daarenboven bleek ook uit uw verklaringen dat u de taliban toevallig tegen het lijf liep. Omdat u passeerde op een plek waar ze een hinderlaag aan het leggen waren hielden de taliban u tegen (CGVS, p. 14). De taliban vertoonden dus geen interesse in u omdat uw broer werkte voor het leger maar gewoon omdat u hen betrapt had. Dat u dus vervolging vreest omwille van uw broer zijn werk in het verleden is een blote bewering die u niet in concreto aantoonst. Het profiel van uw broer kan trouwens niet gelinkt worden aan uw persoonlijke problemen aangezien deze niet geloofwaardig worden bevonden.

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 6). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u landen zoals Italië en Frankrijk bent gepasseerd (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 32; CGVS, p. 17) zonder een VIB in te dienen. Dat u dit nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen aflegde en de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielaanspraak.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. De taskara's van uw vader en moeder, de familiefoto, de enveloppe waarmee u de documenten toegestuurd kreeg staan volledig los van de door u beweerde vrees. De door u neergelegde werk-ID en certificaten van uw broer

zijn werk, en daarmee samenhangend de foto's van uw broer tijdens zijn job, zijn niet bij machte om voorgaande bevinding om te buigen. Zoals eerder uitgelegd is er geen enkele indicatie waaruit zou blijken dat u een vrees voor vervolging moet koesteren omwille van het werk dat uw broer deed in het verleden. De opmerkingen van uw vertrouwenspersoon werden ook grondig bestudeerd maar zijn eveneens niet bij machte om voorgaande conclusie te wijzigen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerking over de notities van het persoonlijk onderhoud die u via uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 19 april 2022 evenmin in staat is om de beoordeling van uw verzoek om te buigen. Uw opmerking heeft betrekking op een element die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werd geacht en maakt het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld

worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire

situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd onttrokken, de subsidiaire bescherming

niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor

de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

Na een theoretische uiteenzetting omtrent de geschonden geachte bepalingen, gaat verzoeker in op de toepassing *in casu*

Verzoeker benadrukt zijn jonge leeftijd. Verzoeker gaat in op de motieven van de vrees tot vervolging, waarbij hij de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden tracht te nuanceren. Hij stelt met name dat geen sprake is van grote verschillen tussen zijn verklaringen, waarbij hij specificeert dat hij bij het CGVS meer details kon verstrekken. Verder gaat hij in het op het werk van zijn broer en de omstandigheden van zijn verklaringen dienaangaande. Tevens gaat hij in op het gedrag van de taliban. Verzoeker verschaft uitgebreide theoretische uiteenzettingen omtrent het voordeel van de twijfel en de (on)mogelijkheid om een asielrelaas te staven. Ten slotte gaat hij nog in op zijn reisweg.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op zijn situatie als "verwesterde" Afghaan na de machtsovername door de taliban. Hij benadrukt dat hij Afghanistan verliet in 2019.

Verzoeker gaat uitgebreid in op onderzoek en rapporten van NANSEN en UNHCR. Hij benadrukt dat het niet zo eenvoudig is voor terugkerende Afghanen om hun verblijf in het Westen en de blijvende impact ervan verborgen te houden; dat terugkeerders dreigen te worden afgeperst of ontvoerd door de taliban, dan wel hun gemeenschap; dat het belangrijk is een onderscheid te maken tussen de daadwerkelijke en gepercipieerde verwestering en dat uit verschillende onderzoeken blijkt dat de overgrote meerderheid van de terugkeerders te maken krijgt met geweld.

Verzoeker sluit zich aan bij de conclusie van NANSEN dat: "XXX"

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022, waarbij hij stelt dat de machtsovername door de taliban wel de sociaaleconomische situatie heeft verslechterd. Verzoeker citeert uit landeninformatie en gaat uitgebreid in op de precare situatie op het vlak van gezondheidszorg, voedselvoorziening, watervoorziening, werkgelegenheid en de humanitaire situatie. Verzoeker ziet een parallel met de situatie in Somalië, waarbij hij erop wijst op de mensenrechtenschendingen in gebieden waar het geweld afnam. Verder wijst verzoeker op de impact van het abrupte einde aan de buitenlandse hulp. De taliban is ofwel onwillig ofwel niet in staat om maatregelen te treffen om aan de economische en humanitaire situatie tegemoet te komen, zo stelt verzoeker.

Verzoeker verwijst opnieuw naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022, waarna hij verder ingaat op de veiligheidssituatie. Hij benadrukt de recente aard van de veranderingen in de veiligheidssituatie, zodat de situatie nog zeer onstabiel is. Verzoeker stipt aan dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen en wijst tevens op de verhoogde aanwezigheid van ISKP. Hij verwijst naar het EUAA rapport van januari 2022, waarvan hij de commissaris-generaal slechts een gedeeltelijke lezing toedicht. Hij verwijst naar ACLED data en rapporten van de UK Home Office.

Verzoeker gaat verder in op het leven onder talibanbewind en citeert uit diverse landeninformatie, waaruit blijkt dat er sprake is van verschillende grove mensenrechtenschendingen.

Verzoeker acht zijn jonge leeftijd, en zijn verblijf in Europa, risicoverhogende elementen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker verwijst ten slotte nog naar een analyse van Vluchtelingenwerk Vlaanderen, dat ingaat op de rechtspraak van het EHRM inzake sociaaleconomische omstandigheden en een schending van artikel 3 van het EVRM.

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal heeft op 21 september 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- *EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022*
- *EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022*
- *EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,*
- *EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,*
- *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*
- *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van 4 november 2022*
- *EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023*
- *UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023*

3.2. Verzoeker maakt op 26 september 2023, evenals op 28 september 2023, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin hij documenten inzake zijn tewerkstelling voegt, evenals een brief van verzoekers voormalige school.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op

basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld,

rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.5. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. De huidige situatie is niet langer vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR Guidance note van februari 2022, waarnaar verzoeker verwijst. De Raad wijst er in deze ook op dat de commissaris-generaal, middels zijn aanvullende nota van 21 september 2023, de door hem gehanteerde landeninformatie heeft geactualiseerd.

4.6. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Een reserme aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en de theoretische omkadering hiervan, laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten omwille van een vrees van de taliban, naar aanleiding van de verdenking van informatie te hebben doorgegeven aan Afghaanse soldaten, evenals naar aanleiding van de werkzaamheden van zijn broer bij het Afghaanse leger. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelt dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de taliban omdat verzoeker werd beschuldigd van het doorgeven van informatie aan de Afghaanse veiligheidstroepen, op grond van de volgende overwegingen:

(a) er is sprake van wisselende verklaringen omtrent de reden waarom verzoeker Afghanistan verliet, tussen de verklaringen afgelegd bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming en de verklaringen afgelegd bij DVZ en het CGVS, waarbij de aangehaalde verklaring dat de tolk misschien fout was bij zijn registratie, niet kan overtuigen;

(b) verzoekers verklaringen omtrent het gedrag van de taliban zijn weinig aannemelijk, waarbij (i) het onlogisch is dat de taliban verzoeker zouden verdenken van informatie door te geven aan de grenspolitie, aangezien de taliban open en bloot naast de hoofdweg zaten, zodat iedereen die daar passeerde de taliban kon zien; (ii) verzoeker nog niet thuis was toen de taliban reeds werden aangevallen, zodat het onaannemelijk is dat de taliban zou denken dat het mogelijk is voor een vijftienjarige om in zo een korte tijdsspanne de overheid te hebben ingelicht en dat de overheid vervolgens een aanval heeft kunnen voorbereiden en uitvoeren;

(c) het is onaannemelijk dat de taliban zo weinig moeite zouden ondernemen om verzoeker te vatten, waarbij (i) de taliban pas twee dagen na het gevecht langskwamen bij verzoekers schoonbroer; (ii) de taliban niet heeft geïnformeerd bij verzoekers zus waar hij woonde; (iii) er nog eens drie dagen verstrijken alvorens de taliban naar verzoekers huis komen, zodat verzoeker aldus veel tijd heeft gekregen om weg te komen; (iv) het niet logisch is dat de taliban verzoeker niet zouden zoeken bij familie in het dorp, temeer daar verzoeker slechts één paternale oom had in het dorp; (v) het weinig steek houdt dat de taliban, een maand voor het persoonlijk onderhoud, plots na tweeënhalf jaar opnieuw bij verzoekers ouderlijk huis langskomt; (vi) de taliban in totaal slechts drie pogingen heeft ondernomen om verzoeker te vinden en telkens een aanzienlijke hoeveelheid tijd tussen deze pogingen lieten;

(d) er is sprake van inconsistente verklaringen omtrent wanneer de taliban na het gevecht bij verzoekers ouderlijk huis langskwamen;

(e) de taliban vinden verzoeker reeds tweeënhalf jaar niet en hebben nog geen represailles uitgevoerd tegen zijn familie, zodat de bewering dat ze verzoekers jongere broer zouden doden als ze verzoeker niet vinden, niet kan overtuigen;

(f) verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af omtrent het tijdstip waarop hij Afghanistan verliet.

5.1.3. De commissaris-generaal oordeelt tevens dat geen geloof kan worden gehecht aan de vrees voor vervolging omwille van het werk van zijn broer, op grond van de volgende overwegingen:

(a) er is sprake van tegenstrijdige verklaringen omtrent de wijze waarop verzoekers broer om het leven kwam;

(b) het is niet logisch dat verzoekers broer, op vraag van de taliban, zou stoppen met werken, als schoonmaker in de luchthaven van Jalalabad voor de NATO, doch na één week reeds besloot om te vertrekken naar het Afghaanse leger, wat de taliban ook niet zouden goedkeuren, temeer omdat hij door deze keuze ook actief deelnam aan de strijd tegen de taliban;

(c) verzoekers verklaringen omtrent de periode waarin hij beweert dat zijn broer actief was voor de NATO en het nationale leger, passen niet in de door verzoeker geschetste tijdsperiode;

(d) het is volstrekt onduidelijk waarom de taliban verzoeker pas zes maanden na de dood van zijn broer zouden confronteren, waarbij bovendien uit verzoekers verklaringen blijkt dat de taliban hem slechts toevallig tegen het lijf liep, waar aldus uit blijkt dat de taliban geen bijzondere interesse voor verzoeker vertoonden.

5.1.4. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.5. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.6. Waar verzoeker benadrukt dat hij, hoewel hij thans meerderjarig is, als NMBV België is binnengekomen en nog steeds jong is, stelt de Raad vast dat noch uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit een lezing van de bestreden beslissing dat er van verzoeker kennis of elementen werden verwacht, die het begrip van een persoon van zijn leeftijd te boven gaan of een hogere scholing behoeven. Er werden algemene vragen gesteld omtrent zijn verblijfplaatsen, zijn levensomstandigheden, zijn familie en de elementen die aan de grondslag van zijn vluchtrelaas liggen. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de scholingsgraad of leeftijd. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft te concretiseren op welke wijze zijn profiel als jongeman de beoordeling van de commissaris-generaal aan het wankelen zou brengen.

5.1.7. Verzoeker tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn vluchtrelaas uit te klaren, waarbij hij stelt dat er geen werkelijke tegenstrijdigheden zijn tussen zijn verklaringen afgelegd bij DVZ en het CGVS, doch dat hij bij laatstgenoemde instantie simpelweg meer tijd kreeg om details te verschaffen. In deze gaat verzoeker er evenwel aan voorbij dat de commissaris-generaal heeft gewezen op de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen afgelegd bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming, zoals deze zijn opgetekend in de *“fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling”* enerzijds en de verklaringen afgelegd bij DVZ en het CGVS anderzijds. In de bestreden beslissing kan dienaangaande worden gelezen dat: *“Zo mag het eerst en vooral ten stelligste verbazen dat u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming en uw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in oktober 2020, geen enkel gewag maakte van de problemen die u later, in maart 2021 bij DVZ, en in maart 2022 bij het CGVS uit de doeken deed. Als motief gaf u toen aan dat uw broer gedood werd door de taliban tijdens zijn verlof omdat hij actief was voor het nationale leger. Daarna probeerden de taliban u te rekruteren maar omdat u hen niet wilde vervoegen verliet u het land (Administratief dossier - Fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling)”*. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om deze tegenstrijdige versie van de vervolgingsfeiten uit te klaren of hier een nieuw licht op te werpen. Evenmin brengt hij enige elementen aan op grond waarvan zou kunnen worden vastgesteld dat de *“fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling”* zou zijn behept met enige onzorgvuldigheid of onwettigheid. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, waaromtrent hij stelde dat er mogelijks sprake was van vertaalproblemen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij, in zijn beoordeling hieromtrent dat: *“U gaf aan dat de vertaler misschien fout was op dat moment (CGVS, p. 17). Het spreekt echter voor zich dat uw uitleg niet bij machte is om voorgaande bevinding om te buigen. Het verschil tussen uw initiële en latere verklaringen zijn zodanig verschillend dat dit zeker en vast niet te wijten kan zijn aan een fout van de vertaler. Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat het voorgaande een streep trekt door de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Dat u twee compleet verschillende relazen weergeeft tijdens uw asielprocedure kan niet serieus genomen worden.”*

5.1.8. Verzoeker gaat vervolgens nog in op de gedragingen van de taliban. Hij herhaalt dat de taliban hem tegenhielden aan de droge rivierbedding langs de hoofdweg en dat kort daarna een gevecht tussen de taliban en de grenspolitie begon. De Raad treedt de commissaris-generaal echter bij dat: *“Zo zijn uw verklaringen omtrent het gedrag dat de taliban stelden weinig aannemelijk. U verklaarde dat de taliban u tegenhielden aan een droge rivierbedding langs de hoofdweg toen u van uw zus haar huis kwam. De taliban waren op dat moment bezig met het zetten van een hinderlaag voor de Afghaanse grenspolitie. Ze vroegen, toen u daar passeerde, wie u was en hoe u het gebied kende (CGVS, p. 11, 14). Toen u nog onderweg was naar huis begon het gevecht tussen de taliban en de grenspolitie. Twee dagen later gingen de taliban naar het huis van uw schoonbroer omdat ze u zochten. Ze zeiden dat u informatie gegeven had aan de Afghaanse grenspolitie (CGVS, p. 15). Vooreerst dient hierbij opgemerkt te worden dat het zeer onlogisch is dat de taliban u verdachten van informatie doorgegeven te hebben aan de grenspolitie. Zo blijkt uit uw verklaringen dat de taliban daar open en bloot zaten naast de hoofdweg in een droge rivierbedding (CGVS, p. 14). Eender wie de hoofdweg passeerde kon de taliban dus makkelijk zien. Dat u daar de enige geweest zou zijn die er passeerde in de tijd dat de taliban daar zaten is weinig aannemelijk. Zelfs wanneer u daar de enige passant was blijft het onduidelijk waarom de taliban u zouden verdenken. Zo was u slechts een vijftiental jaar oud (CGVS, p. 14). De taliban dienen trouwens ook beseft te hebben dat het bijna onmogelijk is dat u de Afghaanse grenspolitie ingelicht zou hebben aangezien de aanval zeer kort na uw vertrek plaatsvond. Zo verklaarde u nog niet thuis te zijn toen de taliban aangevallen werden. De afstand tussen uw zus haar huis en uw huis bedroeg nochtans maar één uur en twintig minuten te voet (CGVS, p. 14, 15). Dat u de overheid dus ingelicht zou hebben en dat de overheid in zo een korte tijd een aanval voorbereid hadden en zich naar de plek begaven om de aanval uit te voeren is weinig aannemelijk. De taliban zijn hoogstwaarschijnlijk ook niet zo naïef om te denken dat dit mogelijk*

was.” De verklaring van verzoeker, dat de hoofdweg echter veel door de politie werd gebruikt, zodat de taliban hebben gedacht dat verzoeker de politie tegenkwam op zijn weg naar huis en hen toen verwittigde, kan geenszins overtuigen. De vaststelling dat de politie de hoofdweg frequent gebruikten, doet immers bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid dat de taliban open en bloot naast deze hoofdweg, gedurende de dag, een hinderlaag zouden zetten. De kans dat zij door de vaak passerende politie zouden worden betrapt, is dan immers groot. Waar verzoeker nog stelt dat het niet uitmaakt of verzoeker daadwerkelijk de verrader was, maar dat het erom gaat dat de taliban hiervan overtuigd zijn, dient te worden vastgesteld dat verzoeker in eerste instantie aannemelijk dient te maken waarom de taliban hiervan overtuigd zouden zijn, *quod non in casu*. De Raad benadrukt in deze dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. Noch de commissaris-generaal noch de Raad dienen hierbij te bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

5.1.8. Door er louter op te wijzen dat de taliban enig onderzoek diende te verrichten om te achterhalen wie van de passanten hen hadden verraden, waardoor het aldus enige dagen duurde alvorens zij achter verzoeker kwamen, brengt hij de volgende door de commissaris-generaal gedane beoordeling – die door de Raad wordt bijgetreden – niet aan het wankelen: *“Verder is het volstrekt onduidelijk waarom de taliban zo weinig moeite ondernamen om u te vatten. Dit is nochtans strijdig met het feit dat ze u ervan verdachten informatie doorgegeven te hebben aan de autoriteiten. Zo kwamen de taliban pas twee dagen nadat ze verzeild geraakt waren in het gevecht met de overheidstroepen langs bij uw schoonbroer om u te zoeken. Ze zeiden tegen uw zus haar familie dat ze u zochten omdat ze u ervan verdachten informatie doorgegeven te hebben aan de overheid. Op dat moment kregen de taliban te horen dat u er niet was en daar niet leefde waarna ze weggingen (CGVS, p. 13, 15). Dat de taliban toen niet vroegen aan uw zus haar familie waar u woonde is heel erg onlogisch en komt weinig doorleefd over. Maar liefst drie dagen later, nadat de taliban langs gekomen waren bij uw zus haar thuis, kwamen ze langs bij u thuis. Op dat moment was u reeds ingelicht door uw schoonbroer waardoor u al ondergedoken zat bij uw oom langs vaderszijde. De taliban doorzochten uw huis en sloegen uw vader. Ze vroegen naar u maar uw vader gaf aan dat u verdwenen was (CGVS, p. 13, 14, 16). Twee maanden geleden - voor het persoonlijk onderhoud - dus rond eind januari, kwamen de taliban opnieuw langs bij u thuis. Ze vroegen naar uw locatie. Uw vader zei tegen hen dat u nog steeds verdwenen bent sinds de eerste keer dat ze gekomen waren. Daarnaast zei uw vader ook tegen hen dat ze u mogen doden en doen wat ze willen wanneer ze u vinden (CGVS, p. 16). Dat de taliban u in het begin zoveel tijd gaven om weg te komen is weinig aannemelijk. Er kan immers verwacht worden dat de taliban u zo snel mogelijk zouden opsporen zodat u niet de nodige tijd kreeg om uw vertrek uit Afghanistan geregeld te krijgen. Dat de taliban het niet nodig vonden om u snel te vinden is an sich al abnormaal. Dat ze het daarnaast ook niet nodig vonden om u te komen zoeken bij familie in het dorp doet vermoeden dat ze niet erg geïnteresseerd waren in het vinden van u. Temeer bleek dat u slechts één paternale oom had in het dorp waardoor het logisch geweest zou zijn mochten de taliban daar ook eens gepasseerd zijn, in casu quod non (CGVS, p. 10). Het houdt tevens weinig steek dat de taliban dan plots besloten om, ongeveer, twee en een halfjaar later nog eens opnieuw langs te komen (CGVS, p. 11). Dat de taliban slechts driemaal een poging ondernamen om u te vinden en daar telkens een aanzienlijke hoeveelheid tijd tussen lieten is weinig geloofwaardig. Deze en voorgaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling”*.

5.1.9. Wat betreft de werkzaamheden van verzoekers broer, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij stelt dat: *“U bent er daarenboven ook niet in geslaagd om het CGVS te overtuigen van het feit dat u vervolging zou moeten vrezen omwille van het werk dat uw broer deed. Zo verklaarde u dat uw broer werkte met de Amerikanen voor de NATO. De taliban wisten dit en zeiden tegen uw vader dat uw broer zo snel mogelijk moest stoppen met zijn werk omdat ze hem anders gingen doden. Toen uw vader dit nieuws vernam vroeg hij aan uw broer om te stoppen. Uw broer stopte daarom met werken voor de NATO en kwam naar huis. Hij bleef één week thuis en besloot toen om in het geheim het leger te vervoegen omdat hij het moe was om thuis te zitten. Na één jaar kwam uw broer om het leven tijdens zijn job voor het leger in Helmand provincie, iets waarover u ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebt (zie supra). U werd zes maanden na zijn dood benaderd door de taliban (CGVS, p. 12, 13). Vooreerst dient hierbij aangestipt te worden dat het de nodige logica ontbeert dat uw broer zou stoppen met werken, als schoonmaker in de luchthaven van Jalalabad (CGVS, p. 4), voor de NATO omdat de taliban dit vroegen.*

Zo houdt het geen steek dat uw broer vrijwillig besloot om te stoppen maar na één week al besloot om te vertrekken naar het Afghaanse leger. Dit is namelijk iets waarvan uw broer geweten dient te hebben dat de taliban het ook niet zouden goedkeuren. Integendeel zelfs, door deze keuze te maken nam uw broer actief deel in de strijd tegen de taliban.”

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat zijn broer reeds een tijdje niet meer tevreden was met zijn schoonmaakjob, zodat hij op aandringen van zijn vader hiermee stopte, doch dat hij na lang nagedacht te hebben over wat hij met zijn leven wilde doen, besloot om zich aan te sluiten bij het Afghaanse leger. Dit kan echter niet overtuigen. Er zat slechts één week tussen de beslissing om – na bedreigingen van de taliban – te stoppen met zijn job als schoonmaker en de beslissing om zich aan te sluiten bij het Afghaanse leger. Dit kan bezwaarlijk worden beschouwd als iemand die *“lang nagedacht [heeft] over wat hij met zijn leven wou doen”*. De commissaris-generaal merkt hierbij ook op dat het onlogisch is dat verzoekers broer wel zou ingaan op de eis van de taliban om te stoppen met een schoonmaakjob om vervolgens kort nadien het Afghaanse leger te vervoegen, en derhalve actief deel te nemen aan de strijd tegen de taliban. Verzoeker gaf in zijn persoonlijk onderhoud ook geen enkele andere reden aan waarom zijn broer het Afghaanse leger vervoegde, dan dat zijn broer zijn vorige job heeft opgegeven en dat hij het moe was om thuis te zitten. Het komt weinig waarschijnlijk over dat verzoekers broer enkel om deze redenen een dermate risicovolle levenskeuze zou maken, temeer daar hij reeds wist dat de taliban zijn eerdere tewerkstellingskeuze niet tolereerden.

5.1.10. Verzoeker slaagt er evenmin in om volgende pertinente overweging aan het wankelen te brengen: *“Verder merkte het CGVS ook op dat uw verklaringen aangaande de periode waarin u beweert dat uw broer actief was voor de NATO en het nationale leger niet passen binnen de door u geschetste tijdsperiode. Zo verklaart u dat uw broer twee en een half of drie jaar gewerkt heeft voor de NATO (CGVS, p. 4). Afgaand op de door u neergelegde werkbadge blijkt dat hij de NATO vervoegde in juli 2013. De vervaldatum van de badge is april 2017 waardoor ervan uitgegaan kan worden dat dit de datum was waarop hij stopte met zijn werk voor hen (Administratief dossier – Groene map, stuk 4). Aangezien hij toen slechts één week thuis bleef en een jaar in het leger zat vooraleer hij stierf dient uw broer dus gestorven te zijn rond april 2018. Dat u, na zijn dood, een zestal maand later benaderd werd door de taliban kan dan ook onmogelijk kloppen aangezien u duidelijk te verstaan gaf vertrokken te zijn uit Afghanistan in 2019, vijf dagen nadat de taliban u de eerste keer benaderd hadden (CGVS, p. 11, 12, 14). Deze en voorgaande bevinding doen weerom vermoeden dat u niet eerlijk bent in uw verklaringen”*.

Door louter te stellen dat hij nooit naar school ging en niet kan tellen, waardoor het moeilijk is om nauwkeurige data te verschaffen, klaart hij deze vaststellingen niet op. Ook van een ongeschoold iemand, kan worden verwacht dat hij een coherente tijdslijn kan schetsen, *quod non in casu*. Het gebrek aan scholing houdt op zich nog niet in dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast, minstens wordt dit niet aangetoond.

5.1.11. De Raad wijst er ten slotte nog op dat verzoeker niets inbrengt tegen de pertinente vaststelling dat: *“Bijkomend is het ook volstrekt onduidelijk waarom de taliban u pas zes maanden na de dood van uw broer (wat niet kan kloppen) zouden confronteren indien hetgeen uw broer deed ook rechtstreekse gevolgen had voor u. Daarenboven bleek ook uit uw verklaringen dat u de taliban toevallig tegen het lijf liep. Omdat u passeerde op een plek waar ze een hinderlaag aan het leggen waren hielden de taliban u tegen (CGVS, p. 14). De taliban vertoonden dus geen interesse in u omdat uw broer werkte voor het leger maar gewoon omdat u hen betrapte had. Dat u dus vervolging vreest omwille van uw broer zijn werk in het verleden is een blote bewering die u niet in concreto aantoonst. Het profiel van uw broer kan trouwens niet gelinkt worden aan uw persoonlijke problemen aangezien deze niet geloofwaardig worden bevonden.”* De Raad wijst er in deze ook nog bijkomend op dat verzoeker heeft verklaard dat zijn gezin nog steeds in hetzelfde dorp wonen (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 10-11). Indien het profiel van verzoekers broer, op zichzelf genomen, dermate problematisch zou zijn, kan worden verwacht dat de taliban reeds represailles had genomen ten overstaan van verzoekers jongere broer, die thans reeds even oud is als verzoeker toen hij Afghanistan verliet. Dat deze broer, en bij uitbreiding de rest van het gezin, nog steeds in hun thuisdorp kunnen wonen, waarbij zij aangeven dat zij het goed stellen, ondergraaft de voorgehouden vrees voor vervolging. Waar verzoeker bij zijn aanvullende nota ter terechtzitting nog een foto overmaakt van zijn broer, ziet de Raad niet in wat verzoeker hiermee wilt aantonen en verzoeker verschaft hierbij ook geen verduidelijking.

5.1.12. De Raad stelt vast dat verzoeker niet ingaat op de bespreking van de commissaris-generaal van de door hem neergelegde documenten, die door de Raad wordt bijgetreden en in de bestreden beslissing kan worden gelezen.

5.1.13. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. De Raad acht de motieven in de bestreden beslissing aangaande het tijdstip van zijn vertrek en het gebrek aan het indienen van een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat, in deze dan ook overtuigend, zodat er zich geen onderzoek van de door verzoeker geuite kritiek op deze motieven opdringt. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.14. Verzoeker maakt verder in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota melding van een vrees om vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als “verwesterd” of als een ongelovige, omwille van zijn langdurig verblijf in Europa. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 0e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn en evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht, omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

5.1.15. De Raad herhaalt vooreerst dat het louter hebben verbleven in een Westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd.

5.2.16. Het louter verwijzen naar zijn verblijf van enige tijd in Europa en het stellen dat hij zich intussen aan het integreren is, volstaat aldus niet om een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer aan te tonen. Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota's van 26 en 28 september 2023 weliswaar documenten bij, waaruit blijkt dat verzoeker alhier aan het werk is, en tevens onderwijs heeft genoten. Dit zijn lovenswaardige elementen en tonen aan dat verzoeker zich inzet om mee te draaien in de samenleving, doch er moet worden vastgesteld dat deze elementen op zich nog niet voldoende zijn opdat kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Evenmin volstaan deze elementen opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo is. De Raad stelt vast dat er niet meer voorligt dat loonfiches en één getuigenis van verzoekers school. Voormelde getuigenis biedt ook niet veel inzicht en context. Er kan zo niet worden afgeleid hoelang verzoeker onderwijs genoot, enkel dat hij is gestopt van zodra hij meerderjarig werd. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 30 maart 2022 gaf verzoeker aan soms lessen te volgen in België (zie NPO, p. 8). In de getuigenis wordt weliswaar gewag

gemaakt van stages, die verzoeker in een bakkerij, grootkeuken en boerderij zou hebben gevolgd. Ook hieromtrent wordt echter niets verder geconcretiseerd of toegelicht. Verder blijkt uit de getuigenis enkel dat verzoeker Frans heeft geleerd, dat hij de regels respecteerde, dat hij goed opschoot met de ander leerlingen en deelnam aan volleybal matches. Er wordt ook zeer algemeen gesteld dat verzoeker zich heeft aangepast aan het Europese leven, doch ook dit wordt niet verder uitgediept. De Raad stelt vast dat verzoeker zich ook beperkt tot het overmaken van de gevoegde documenten bij de aanvullende nota's van 26 en 28 september 2023, doch dat een toelichtende concretisering en uitdieping hiervan ontbreekt. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

5.2.17. De Raad erkent dat verzoeker bij het verlaten van Afghanistan en het indien van zijn beschermingsverzoek slechts 15 jaar oud was. Verzoeker heeft heden de leeftijd van 19 jaar. De Raad is er zich van bewust dat verzoeker, gelet op zijn minderjarigheid bij aankomst in België, een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België heeft doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust “westerse” gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt. Echter dient te worden vastgesteld dat uit de *in casu* voorliggende stukken onvoldoende worden geconcretiseerd en worden toegelicht, om dit aan te nemen. De duur van zijn verblijf in België sinds oktober 2020, *in casu* ongeveer drie jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn. De Raad stelt ook vast dat verzoeker nog familieleden in Afghanistan heeft, met name zijn ouders en broers en zussen, evenals ruimere familieleden, waarmee hij nog regelmatig contact onderhoudt, zodat kan worden aangenomen dat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen.

5.2.18. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij een vervolgingsvrees dient te koesteren louter en alleen omwille van zijn verblijf in het Westen. De Raad herhaalt dat uit objectieve landeninformatie heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoeker brengt geen objectieve informatie bij, die deze beoordeling doorprikt.

5.2.19. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

5.2.20. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.2.21. In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geviseerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

5.2.22. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.3. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.3.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.3.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

5.3.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip *“ernstige schade”* in dit artikel heeft betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen

en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.3.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Verzoeker verwijst naar een analyse van Vluchtelingenwerk Vlaanderen, dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkt met de situatie in Somalië, ten tijde van het arrest Sufi en Elmi. Dit standpunt kan niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Tevens wordt in het arrest Sufi en Elmi nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan, ondanks verzoekers beweringen daaromtrent. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal wordt erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-facto regering aanwezig is, met de-facto ministers en de-facto functionarissen (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

5.3.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.3.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden

onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.3.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij

een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.3.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn leeftijd en zijn verblijf van drie jaar in België, waardoor hij als verwesterd zou gepercipieerd worden, verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd uiteengezet. Verzoeker concretiseert niet waarom deze persoonlijke omstandigheden, op zich, risicoverhogende elementen betreffen.

5.3.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.5. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift nog verwijst naar de arresten van de Raad, dient te worden benadrukt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan. De commissaris-generaal heeft tevens, bij zijn aanvullende nota van 21 september 2023, de gehanteerde landeninformatie geactualiseerd.

5.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

5.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijke onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend drieëntwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES